

2. juni 2014

FM 2014/142
Lars Mathæussen

Hvordan når vi et øget forbrug af landets egne fødevareressourcer der er i prismæssig konkurrencesituation med importerede fødevarer. Vi kan ved at lægge en CO2 afgift på importerede fødevarer, og derved finde finansiering til et øget transporttilskud til hjemmeproducerede varer. Hvilke andre attraktive muligheder foreligger.

(Medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit)

Siumut har følgende bemærkninger til Ane Hansen, Inuit Ataqatigiits forslag til forespørgselsdebat om øget forsyning af landets egne ressourcer:

Vi hilser emnet velkomment, idet borgerne her i landet har haft dette ønske i gennem lang årrække.

Grunden til den lave rate af solgte fødevarer her fra vort land er, at vi alt for ensidigt satser på et bestemt produkt, fra en bestemt landsdel; nemlig lammekød fra Sydgrønland.

Siumut mener, at vi i større grad skal satse på at opstarte fødevarerforsyningen fra Midtgrønland, sydlig del af Nordgrønland samt den nordlige del af Nordgrønland.

Ligeledes skal vi undersøge muligheder for at fangere kan indhandle de rensdyr samt moskusokser som de nedlægger og den bedste mulighed er en mobil slagteri.

Dette mobile slagteri skal så sejle de indkøbte varer til den by hvor der skal foretages den endelige forarbejdning, således at kødet bliver bearbejdet som grydeklar.

Vi er ligeledes klar over, at vi i alt for høj grad importerer forarbejdet fisk fra udlandet.

Grunden til den alt for lave frekvens af vores forbrug af landets egne ressourcer, primært findes i vores alt for høje passive holdning. Det netop indførte selvstyre må og skal resultere i, at vi får en øget vilje til at kunne forsyne os selv med fødevarer.

Siumut ønsker, at man påbegynder planlægning af de ressourcer der findes i vore farvande, og som indtages i landets spiseborde, rundt omkring i vort vidstrakte land, også kan handles på alle stederne.

I forslaget blev også nævnt, at man kunne pålægge en afgift på de importerede fødevarer. Denne holdning anser Siumut som en naturlig del af dette oplæg og ikke anser dette som en forhindring, idet vi alle håber på, at vi i større grad forsyner os selv med fødevarer, således at vi ad denne vej kan begrænse de importerede fødevarer.

Med disse korte bemærkninger, vil vi anmode Naalakkersuisut om at bane vej for et initiativ for området og vil afslutte vore bemærkninger om at takke medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit for dette forslag.